

دیدگاه

شماره: ۲۰۲		موضوع: ضرورت ارتباط فعال پژوهش و تجاري سازي آن
تاريخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۱		
تهيه و تنظيم: احمد اخوي		
توضيح اجمالي: پژوهش کاربردی یا تحقیق و توسعه (R&D) شامل دو جزء مهم است. جزء اول پژوهش است که مقدمه و ضرورت پیشرفت فنی و حتی علمی را تشکیل می دهد. جزء دوم جزء کاربردی و یا پیاده سازی و اجرای پژوهش است به صورتی که برای جامعه و بهره برداران آن کاربرد داشته باشد. فرآیند مذکور اگر در چارچوب ساز و کار بازار تعریف شود و جای خود را در مناسبات اقتصادی تثبیت کرده و بتواند حقوق انتفاع از آن را به صاحبانش بر گرداند تجاری سازی نامیده می شود. از اشکال بارز تجاری سازی به تولید رساندن ابداعات و ابتکارات است که می تواند مزیت رقابتی صاحب آن را تا مدت ها حفظ کند. تجاری سازی فرآیندی است که سود و انگیزه لازم برای ادامه تحقیق و یا ابتکارات جدید بوجود آورد. اگر ابتکار و دستاوردی به برند (BRAND) تبدیل شود و بازارها را به سلطه خود درآورد مشوق بسیار بزرگی برای تازه واردان خواهد بود ولی اگر چنین ساز و کار انگیزشی وجود نداشته باشد ابتکار و نوآوری و پژوهش مقطعی می شود و معلوم نیست بتواند تکرار شود و یا اینکه مزایای آن در اختیار صاحب آن باقی بماند. این است که در ادبیات پژوهش کاربردی واحدهای R&D که بهتر است تحقیق و پیاده سازی ترجمه شود تا تحقیق و توسعه عمدتاً در حوزه کار و تولید یعنی کارگاه ها و صنایع ایجاد می شوند و ملین مالی آن را یک بنگاه کسب و کار یا عامل اقتصادی به عهده دارد تا دولت. پژوهش بنیادی و علمی در دانشگاه جای دارد و البته که اساس همه اینها بر پژوهش است. اما پژوهش وقتی به طور کامل توسعه را می شود که کاربردی باشد و بتواند در راستای نیاز بازار و پاسخگویی آن بر آید. اینجاست که دولت های علاقه مند به توسعه و حکمرانی خوب باید مراقب باشند و کمک و حمایت های خود را در مسیرهایی به پژوهشگران برسانند که متضمن بخش تجاری سازی باشند یعنی حلقه ای از زنجیره R&D واحدهای تولیدی را در واقع تشکیل دهد. از اینجا چند نکته کلیدی برای دستگاه های علمی و تحقیقاتی و به طور خاص وزارت علوم، تحقیقات و فناوری و همین طور شورای عتف قابل استخراج و توصیه است.		
نکات کلیدی: ۱. پژوهش و نمونه سازی باید در فعالیتهایی حمایت شود که ادامه تحقیق و لزوم توسعه دانش، بنا به نیاز و برای گسترش بازار در دستور کار قرار گرفته باشد. ۲. تامین های مالی و حمایت ها بر پژوهش هایی متمرکز شود که کشور ظرفیت ادامه و تجاری سازی آنها را دارد ۳. دستگاه های اجرایی ۰.۵ تا ۳ درصد منابعی را که در بودجه آنها برای تحقیق و پژوهش پیش بینی شده به دو بخش کرده ، بخشی را برای افزایش بهره وری و ظرفیت سرمایه انسانی خود و بخش بزرگتر را صرف تامین نیازهای دانشی و پژوهشی مشترک واحدهای R&D خصوصی نمایند. ۴. کمیسیون های تخصصی شورای عتف اولویتهای پژوهشی را متناسب با نیاز واقعی بازار و فعالیت های حقیقی تعریف نمایند. ۵. کمیسیون تخصصی شورای عتف منابع کلان خود را به آن نوع از طرح های کلان ملی تخصیص دهند که می تواند زیر ساخت تولید را از رویکرد مکانیکی و رکود خارج کرده و به جای آن رویکرد دینامیکی دانش بنیان را مستقر سازد. ۶. پژوهش های جاه طلبانه و کم پیوند با چالش های اقتصاد بازار از برنامه ها حذف شوند. ۷. در مورد هر پژوهش هزینه و فایده آن در افق بلند مدت و شاخص های توسعه پایدار و همه جانبه برآورد و مقایسه شود.		
تأیید رئیس گروه مشاوران:		تأیید رئیس مؤسسه: